

Единъ брой 2 гроша.

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

ВѢСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИТА НА БЪЛГАРСКИЯТЪ НАРОДЪ.

ТУРЦИЯ издѣлува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малъкъ. Годишната цѣна за въ Имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидіета; вънъ отъ Имперіята, 15. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са надписувать до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външните настоятели отговарять за вѣстника. Подписката на спомоществованіята става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмаж-Меджидъ № 23.

ОБЩИ НАЧАЛА ВЪРХУ ОРГАНИЗАЦИЈАТА НА УЧИЛИЩАТА.

X.

Ний можемъ често, чрезъ свидѣтелства дадени на ученицити, на урѣчени епохи, върху поведѣніето и дѣятелността имъ, да попрѣчамъ тѣзи които заслужавать поправленіе и да насърчавамъ онѣзи които заслужавать насърченіе. Тѣзи свидѣтелства сѣ още полезни подъ една друга точка; защото кога-то учителъ знае че е длъженъ да дава тѣзи свидѣтелства, тогасъ и вниманіето му са обръща къмъ сичкити му ученици. Опитътъ доказва още че този обичай е отъ едно честито вліяніе. Дали е честолюбіето което произвежда туй дѣйствіе? Да прѣположимъ, даже, че тѣзи страсть има въ него една доста голѣма частъ, не трѣбува обаче да небрѣжимъ единъ обичай който служи да развива едно благородно расположение на човѣшката природа; желаніето да сѣмъ обикнати, надѣждата да зарадвами родители си, пріятелити си, учителити си, ублагородва за да кажа тѣй туй честолюбіе. Нъ за да не направимъ юношити суетни и несрамливи, тѣзи свидѣтелства трѣбува да сѣмъ прости и безпристрастни. Да давама една твърдъ голѣма гласность на този обрядъ, тѣзи гласность може да упражни едно жалостно вліяніе върху изданіето на свидѣтелствата и да отблъсне цѣлѣта. Съученицити са познаватъ добръ, ний можемъ, безъ никакво неприличіе, да прочитама онуй което са отнася до тѣхъ прѣдъ сичкити тѣзи които сѣмъ отъ сѣщиятъ класъ; родители пріѣмать отъ рѣцѣти на дѣцата си тѣзи писани свидѣтелства. Тѣзи е самата гласность която намирама прилична; зашто, дѣйствително, да удовлетворявама любопитството на много зрители, и да излагама отличити ученици да са възгордѣвжтъ отъ похвалити които ще пріѣмать отъ чужденци, а окжсѣлѣти да са обезсърчавжтъ отъ хуленіята имъ? Какъвъ интересъ може да има публиката за да слуша да обнародвама сѣдѣтъ който правимъ върху дѣцата? Послѣ, ний не виждама неприличія щото да призовавама на този сѣдѣтъ отличити ученици които издѣлжтъ отъ училището ако замѣлжмъ сичко което не може да са каже набрзо.

Въ частното възпитаніе, ний можемъ, съ повечето отъ ученицити, да са поминимъ отъ наказанія и награди; при сичко туй, ний мислимъ че като земемъ подъ вниманіе разликата на обичаи и нѣрави които владѣять въ фамилиити, ний не можемъ лесно да са поминимъ безъ тѣхъ въ едно училище. Ний исповѣдвама че дѣйствително трѣбува човѣкъ да е по строгъ въ училището колкото въ бащината къща, понеже тука, както въ гражданското общество, наказаніето трѣбува да служи въ сѣщото врѣме и за примѣръ. Нъ учителъ, съ сѣщиятъ начинъ както сѣдникъ, като земе въ вниманіе

нѣравственното състояніе на обвиненіятъ, трѣбува да са пазѣ добръ отъ да падне въ пристрастіе, и да поврѣди отъ тука общото добро на обществото. Законътъ, веднѣжъ издаденъ, трѣбува да са тури въ дѣйствіе, ако и да сѣмъ убѣдени че ученикъ може често да сѣмъ глѣжда че учителъ го е упростилъ въ дѣното на сърцето си, и че ако го наказва той прави това само за да опазѣ сичката сила на законътъ. Колкото за награди трѣбува да сѣмъ твърдѣ икономи, най много когато е работата да засвидѣтелствувама на ученицити благодареніе къмъ нѣравственіятъ имъ характеръ и доброто имъ поведѣніе; защото добродѣтеліятъ човѣкъ трѣбува да научава отъ рано да намира своята награда въ чувството че е изпълнилъ длъжностити си. Въ нѣкой случай единъ знакъ на довѣріе, една скромна похвала, подаряваніето на нѣкое полѣзно нѣщо, могатъ да сѣмъ доволни за да постигнемъ цѣлѣта.

ЗА ЦИВИЛИЗАЦИЈАТА.

II.

Ето единъ народъ на когото външността е пріятна, удобна; той плаща малко данъци; той не страда никакъ; правдата му са раздава добръ въ частнити му сношенія; съ една рѣчь, вещественното съществуваніе, въ купността му, е доста добръ и честито уредено. Нъ въ сѣщото врѣме умственното и нѣравственното съществуваніе на този народъ са държи съгрыжи въ едно състояніе на тѣпость, на бездѣйствіе, не искамъ да кажа на притѣсненіе защото той не осѣща притѣсненіе нъ натисканіе. Туй не е безъ примѣръ. Имало е едно врѣме малки аристократически републики въ които подданицити сѣмъ са глѣдали като стада чисто държени и вещественно честити, нъ безъ умствена и нѣравствена дѣятелность. Туй ли е цивилизаціята? Този ли е народътъ който са цивилизирава?

Ето едно друго прѣдположеніе: то е единъ народъ на когото вещественното съществуваніе е по малко пріятно, по малко удобно, нъ което може да са търпи. Напротивъ, нѣравственнити, умственнити чувства на този народъ не сѣмъ са набрѣжли; една храна имъ са е раздавала; въ този народъ сѣмъ са хранили високи, чисти чувства; нѣговити религиозни и нѣравствени чувства сѣмъ достигнали на една каква да е степенъ на развитіе; нъ трудътъ са твърдѣ много да угасжтъ въ него началото на свободата; на умственити и нѣравственни нужи давжтъ удовлетвореніе, както на друго мѣсто на вещественити нужи; на сѣки едного мѣржтъ частъта му въ истинната; на никого не позволявжтъ да я търси той-самъ. Неподвижността е чертата на нѣравственіятъ животъ: туй е състояніе-

то въ което сѣмъ паднали индійскити населенія. Азъ правя сѣщиятъ въпросъ както върху прѣдишніятъ народъ: туй ли е народътъ който са цивилизирава?

Измѣнямъ тутакси естеството на прѣдположеніето. Ето единъ народъ въ който има едно голѣмо распростираніе на нѣкои лични свободи, нъ въ който безредицата и неравенството сѣмъ крайни: то е властѣта на силата и на случаятъ; сѣки единъ, ако не е силенъ, са притѣснява, страда, загинува; насилието е преобладавателната черта на общественното състояніе. Нѣма никой който да не знае че Европа е минала презъ туй състояніе. Туй дали е едно цивилизирано състояніе? То може да има въ себѣ си, разумѣва са, начала за цивилизаціята които ще са развѣятъ едно слѣдъ друго; нъ дѣлото което прѣобладава въ едно таквось общество не е, навѣрно, това което хората напращають цивилизаціята.

Азъ правя едно четвърто и послѣдно прѣдположеніе. Свободата на сѣко лице е рѣдко, или поне твърдѣ кратковрѣменно. Сѣки прави почти каквото иска, и не различава много по сила отъ сѣсѣдѣтъ си; нъ има твърдѣ малко общи интереси, твърдѣ малко общи мысли, твърдѣ малко общество; съ една рѣчь, дарбити и съществуваніето на лицата са распростиратъ и изтичатъ отдѣлно безъ да дѣйствувжтъ единити върху другити, безъ да оставяють дири; по подирити родове оставяють обществото на сѣщото мѣсто въ което сѣмъ го намѣрили: туй е състояніето на дивити племена. У тѣхъ има свобода и равенство; и при сичко туй, цивилизаціята я нѣмо никакъ.

Азъ можъ да умножъ тѣзи прѣдположенія; вѣрвамъ че туй е доста за да разберемъ кой е народіятъ и естествениятъ разумъ на рѣчьта цивилизаціята.

Ясно е че никое отъ състояніята които показжтъ, не съотвѣтствува, споредъ здравіятъ разумъ на хората, на тѣзи рѣчи. Защо? Струвама са че първото дѣло, което са разбира отъ думата цивилизаціята (и то излѣзва отъ разнити примѣри които турихъ прѣдъ очити ви), то е дѣлото за напѣдѣкъ, за развитіе; то разбужда тутакси идеята на единъ народъ който върви, нъ за да измѣни мѣсто, нъ да измѣни състояніе; на единъ народъ на когото условіето са распростира и улучшава. Идеята за напѣдѣкъ, за развитіето ми са вижда основната идея която са разбира отъ рѣчьта цивилизаціята. Какъвъ е този напѣдѣкъ? Какво е туй развитіе? Тука са намира най голѣмата мѣнотія.

II.

ВѢСТНИКАРСТВОТО.

I.

Не зная нищо по хубаво отъ вѣстникарството когато то е тѣмъчъ на правед-

ното, почтенното и истинното; не знай нищо по прѣзрително когато то става оръдіе на лжата, клѣветата и порока.

Голѣмо и хубаво нѣщо е както трудѣтъ на единъ човѣкъ който, като можи да почива безъ грижи въ тишината на частниѣтъ животъ, склонява да прѣзрѣ сички тѣжги и отвращенія на общиѣтъ животъ, само и само съ надѣжда да посѣе въ свѣтътъ нѣкоя дума която да расте като животворенъ плодъ, и да прогнвополага на злоупотребленіята на силата тѣж както и на прѣкаленостити на своеволието, единъ искренъ и убѣденъ гласъ който възбранава окжснанаието на доброто. Този мжжъ хвърля сѣки день по вѣтрѣтъ на една кратковрѣменна гласностъ сѣкровища отъ наука и стилъ отъ които не ще остане нищо, защото тѣзи страници въ които той разнася сичкиятъ си умъ и сърцего си изхвъркнужтъ съ духаніята които минавжтъ и не оставятъ вече дирѣ отъ тѣхъ въ свѣтътъ както вървежтъ на корабѣтъ който са задичава отъ вълмата. Таланта, разиѣсенъ въ вѣстникарството, би билъ твърдъ често доволенъ за щастіето и славата на единъ списатель който знае да го употребава по крѣливо. Нѣ не търси туй нѣщо почтенниѣтъ вѣстникаринъ. Ако, сѣ цѣната на спокойствието нимогътъ си, той е спомогналъ да распространи нѣкое здраво учение, той е честитъ. Честъ нему!

Нѣ какво да кажемъ за нежиданити низки писачи на вѣстници, които си продавжтъ перата за да служатъ на най низки страсти и които нѣмжтъ друга миссия освѣнъ да бѣлватъ сѣки день или сѣка седмица отравя, като са мжчатъ да лжжжтъ ратъ малко злато за желаніята си въ тията на политическиѣтъ и общественниѣтъ животъ. Какво да кажемъ най-много за онѣзи които като са крѣятъ за едно мръсно безиміе, мѣржтъ върху сичко което става съ доврѣе блжзо до карабинити имъ и са опитвжтъ да убиятъ честта на сабити като са покрывжтъ въ мръсотата си както съ единъ почтенъ щитъ.

Има хора които ся смѣятъ на туй което тѣ наричатъ думи безъ безъ слѣдствія. Азъ ненамирамъ нищо смѣшно въ клѣветата. Твърдъ много хора са готови да я прѣмжтъ за да не сждимъ за нея хладнокрѣвно. Клѣветата върши дѣлото си глухо, както тѣзи червеи които ровятъ подъ земята и пояжжжтъ коренити на растеніята. Една сутрина, растеніето пада мъртво и сѣки са очудва отъ туй, защото не е видѣлъ разорителното дѣло което е ставало подъ сѣнквата. Сжщо тѣж, честни имена са намиржтъ компромитирани, чела безъ леке са намиржтъ умагани, цѣли съществования сж сѣкрушени. Защо? Защото единъ нищо и накажжвъ писачъ е подкопавалъ полєка нѣ постоянно тѣзи честни имена които му сж прѣчили или, което е по лошо, на които цѣната муса е заплатила отъ нѣкои неприятели мискини.

Нѣка не са смѣими на тѣзи срамове. Сжщо тѣж, нека не ги прѣзираме. Смѣянieto и прѣзрѣнieto би сж зели за нисърченія. Почтеннити хора трѣбува да осжждатъ съ енергія мръсотата на обидницити. Не трѣбува да имъ оставятъ скрѣбната привилегія на безнаказанността. Има снисхожденія които прилжчатъ на съучастіе.

Ако отпуснеми юздата на сичкити тѣзи които не сж учени освѣнъ въ псувната, и които не познавжтъ други занаятъ освѣнъ

вѣнъ ругателството, обществото не би било вече възможно. Кой прочее не ще са нападне? Дитѣ са задавятъ съ едно лице което ви е хладнокрѣвно. Утрѣ ще обидятъ бѣлтити косми на баща ви, светата паметъ на майка ви, дѣвството на дѣщеря ви или на сестра ви.

Ей! Нѣка не оставяме да са распространява въ свѣтътъ туй плачевно стремление което обезчестява сичко. Нѣка знайме да налагами на сички почетѣтъ на частниѣтъ животъ; безъ което, повтарямъ го, обществото не би било възможно. Пожнъ гражданинъ е човѣкъ на общото нѣщо. У дома си, той е светъ. (Б. Ж.)

ВЪСПИТАНЕТО ТРѢБУВА ДА ПРАВИ ЧОВѢЦИ.

I.

Разумѣва са, вѣй сте чели исторіята на този чудесенъ човѣкъ отъ старити врѣмена, този минимъ философъ, Діогенъ, който обикаляше атинскити улици, съ единъ запаленъ фенеръ въ рѣжа, и който, като вѣвираще безочливо този фенеръ подъ ностѣтъ на сичкити заминувачи, отговаряше на тѣзи които докачяше една толкосъ странна постѣпка: Азъ търся единъ човѣкъ.

Да ви кажа че съмъ искалъ да подновж тѣзи постѣпка, не бихте ма повѣрвали: и сетнѣ азъ съмъ далечъ да направя тѣзи обида на вѣкѣтъ си. Азъ познавжмъ въ свѣтътъ твърдъ много лица които имжтъ право за сичкиятъ ми почетъ; и за да намѣрж човѣци, даже най-отлични, нѣмамъ нужда да излѣза вънъ отъ крѣгѣтъ си.

Нѣй знайми още че, въ нашити дни, чинѣкоп жени. Нека оставимъ прочее на Діогена прочутіятъ му фенеръ, и за да рѣшимъ единъ въпросъ, нищо и никакъ въ белки, нѣ който не е по ясно развѣрзанъ отъ другиятъ, нѣка слѣдвами само пѣтътъ на добрити философически методи. Нѣка са постарайми да опрѣдѣлимъ човѣкѣтъ съ черти които принадлежжтъ само на него.

Въ природата знайте още това, сѣко същество има свой собственъ характеръ: една, двѣ, три форми или дарби които има сѣки родъ само, и които го различаватъ слѣдователно отъ сичкити други. — Когато виждате въ едно четвороножно животно сичкити характеристически черти на единъ лѣвъ, вѣй казвате безъ да са двоумите: животното което виждамъ е единъ лѣвъ.

Кои сж прочее тѣзи толкосъ характеристически черти на човѣкѣтъ, тѣж щото, когато видете нѣкое сжщество че ги има, да можите да кажите съ толкосъ увѣреніе: Ето единъ човѣкъ.

Нѣка забѣжжжмъ добръ прѣди да влѣземъ въ туй издирѣние, което не е празно: вашето назначеніе и цѣлъ, въ попрището на животѣтъ, като сж да станите хора; нашата длжжностъ и цѣльта на трудоветини като сж да правимъ, чрезъ въспитаніето, човѣци, необходимо е да имами една гвѣрдъ точна, твѣрдъ ясна и гвѣрдъ опрѣдѣлена идея за туй което трѣбува да разбѣраме отъ думата: да сме човѣци.

Какво има слѣдователно въ сѣки човѣкъ, което са намира само въ човѣкѣтъ. Три най-голѣми, най-хубави и най-драгоцѣнни нѣща които има въ свѣтътъ, и тѣзи три нѣща можжтъ да са изражжтъ въ три рѣчи: умъ, свобода и любовъ. Нѣ тѣзи три рѣчи имжтъ нужда отъ разясненіе. (Д.)

ЗА ФИЗИЧЕСКОТО ВЪСПИТАНИЕ.

Тѣлѣснити упражненія.

X.

Най-обикновенното движение, движение което е и най-добросторното, и което не трѣбува да небрѣжимъ нити единъ день, то е ходеніето. Като го правимъ съ благоприличіе, редовностъ, бжрзостъ и пѣргавостъ, нѣй упражнявами тѣлото и укрѣпвами го, ако не са беспокоимъ нити отъ врѣмето, нити отъ лошити пѣтища. Туй упражненіе е много спасително когато можемъ да са качемъ по гори, да възлизамъ на върха на канари, да минаваме презъ пѣтища които са вижджтъ непрактични. Като избирами хубави страни за разходъ, нѣй рзвивамъ, въ дѣтето, чувството за красотити на природата. Малко по малко, нѣй исхождами повече пѣтъ, нѣй вѣрвимъ по нѣкоп по бѣржи, по нѣкоп по полєка; нѣй правимъ отъ врѣме на врѣме малки пѣтувания пешакъ за да отучимъ юношити отъ сладостити и пріятностити на бащината кжща (въ дѣганіето, въ яденіето, въ пѣненіето, въ слугуваніето на слугити). Нѣй трѣбува да глѣдами да размѣнями сѣки дневнити разходки, и да присѣдинявами на туй размѣненіе, колкото е възможно, за да прѣваримъ сѣкжлдисваніето, нѣкои други интересъ, напрімѣръ, този на разговореніето, на откриваніето на нови нѣща за ученикѣтъ и онзи който юношити намиржтъ въ произведеніята на природата и прочее.

Упражненіето на тиченіето утвѣржда бѣлжтъ дробъ и мышцити, прави ни лѣпки и дава ни често голѣми сгоди. Продължени разходки, даже и съ малки дѣца, най-много когато врѣмето е хубаво, сж приготвителното упражнение за тиченіето. Цѣльта на туй послѣдното е да са научимъ да тичамъ скоро и много врѣме безъ спѣраніе. Нѣй можемъ да възбуждами кѣмъ това дѣцата като опрѣдѣлями едно пространство което трѣбува да исхожджтъ, една цѣлъ която трѣбува да постигжжтъ, като турями въ игрж сѣревнованіето. Нѣ колкото повече туй възбужденіе е по голѣмо, толкосъ повече нѣй трѣбува да внимавами върху здравіето на ученикѣтъ. Трѣбува най-много да вардимъ щото, въ туй упражненіе, той да е леко облеченъ, и да стои добръ. Да издава гжрдити си на прѣдъ; да отстранява сичко което може да имъ додѣва, да стяга волкото е възможно горнята частъ на ржката съ ребрата тѣж щото мускулити на гжрдити да стоятъ тихи; да навежда малко на прѣдъ малко горнята частъ на тѣлото и да не ускорява дышеніето; таквись сж правилата които трѣбува да наблюдавами. Нѣй трѣбува още да избѣгнувами сѣко прѣзмѣрно усилие. Нѣй лесно можемъ да познаемъ онѣзи които сж изнемощени, било по едно бѣрзо дышеніе, било по боята на лицето имъ. Тиченіето прави частъ отъ нѣкои игри, напрімѣръ отъ играта която сѣстои въ туй да търкалями единъ обрѣчъ съ една тояга.

Скачаніето отъ горѣ на доло и отъ доло на горѣ, или да прѣскачами едно пространство, утвѣрждава наведнѣжъ ногити, гжрдити и крѣстѣтъ. Прѣскачаніето на прѣтове и на дървени конѣ служатъ въ сжщото врѣме да утвѣрждажтъ мышцити на ржката. Туй послѣдно упражненіе, понеже може да е опасно, то трѣбува да става само подъ управленіето на опитни учители; колкото за първото, нѣй можемъ да го позволимъ навредъ, нѣ то трѣбува да става пакъ съ нѣкои прѣдпазванія. Ко-

гато скачението става слѣдъ едно тиченіе, туй послѣдното не трѣбува да бива твърдѣ дълго; нѣ ний трубува да внимава тѣхъ што мѣстото отъ дѣто ще скачатъ да не е хлѣзгаво, и мѣстото дѣто ще падатъ да не е твърдо. Нѣка забѣлѣжимъ още, колкото са тича за скачението отъ горѣ на доло, че прострѣната тояга или връва която трѣбува да прѣскачатъ трѣбува да са туря тѣхъ што да пада сама отъ едно най малко допираніе. Другото са научава отъ само-себѣ.

ПО ДѢЛАТА НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ ВЪ ОРТА-КЪОЙ.

Слѣдъ издаваніето на высокиятъ царскы фирманъ, съ когото се даде едно най удовлетворително рѣшеніе на църковния ни въпросъ, нашѣтъ въ Цариградѣ Архїереи и по отлични първенци, съставиха познатата смѣсена комисія или привременъ Българскы съвѣтъ, койго се потвърди званично отъ В. Портѣ и прѣдирѣ да начертае единъ проектъ на уставъ за бѣдѣнето управление на Българскыя Екзархатъ. Въ разстояніе на единъ годишъ време, съвѣта едва може да начертаетъ този проектъ, на когото билъ името уставъ, и когото нѣкои отъ членовити на съвѣта, били духовни или мѣрскы мислѣхъ да протакатъ работата още много време за постиженіето на своити славолубиви идеи, доста епархїи отъ възпъ, между които и нашата, издвигнахъ си гласътъ и като захванахъ да осѣждатъ туй поведеніе на съвѣта той прибрза и испрати устава си по възпъ, каквото да се прочете прѣдварително отъ народа и тогачъ да се испратятъ прѣдставителитъ. Това стана тѣхъ и прѣдставителитъ се събрахъ въ Орта-къой за разгѣжданіето на уставътъ.

Ний поможемъ да си прѣдставимъ причинитъ, по които нѣкои отъ членовѣта на съвѣта се вървели всякогашъ противъ наразеніето на нашѣтъ прѣдставители, въ случай когато тѣ послѣднитъ сѣ постоянно върху нѣкой прѣдметъ, въ когото сѣ виждали, че калугерството е вижнало прѣста си и иска ограниченіето му въ неговитъ рѣшѣ, както, напримѣръ, стана съ избираніето на владыцѣтъ, начинътъ на което отвори фенерскы врата на подкупуваніето и чорбаджилѣкътъ. Третия почти частъ отъ прѣдставителитъ, водени по инструкціитъ, които имъ сѣ дадени отъ епархїитъ, искахъ и прѣдставлявахъ прѣустроеніето, урѣжданіето и по възможности изравненіето на епархїити и изважданіето имъ отъ днешното неправило положение, каквото и даждѣто да бѣде равно, а не единъ селянинъ да плаща владычинна единъ грошъ, а други три и прочее. Нѣкои отъ членовѣта на съвѣта не се съгласявахъ на това и искахъ да си остане работата по старому, като че ли наръжданіето на епархїитъ е било дѣло на свѣтитъ апостоли и вселенскы отци, и прѣдседатели на Св. Синодъ дяду Ловчю, като чловѣкъ старичѣкъ, съ убѣжденіе види се, че ще послужи на благословеното си стадо, съвѣтвалъ го да се отнесе писмено до събора и да проси въздвиганіето на ловчанскы епархїя отъ епископїа на митрополїа; съ други думи, ако ловчанскы селянинъ е давалъ до сега на дяда Иларїона по 2—3 гроша дикѣомата, за напръвъ да дава по 5—6 че ще си горѣе съ владыка, който отъ епископъ е станалъ митрополитъ, и благодѣта святаго духа се е изляла още единъ пѣтъ върху му.

При всичко това обаче, благодареніе на нѣкои отъ по опытитъ лица въ събраніето, състави се една особна комисія подъ прѣдсѣтелството на Негово Прѣосв. Г. Антима, въ която билъ и отецъ икономъ П. К. Арнаудовъ, нашыя прѣдставитель. Споредъ свѣдѣніята, които ний два пѣти въ седмницата получаваме отъ Цариградъ, н. пр.: Г. Антимъ поддържалъ идентъ, исказани отъ единъ нашъ съотечественикъ въ статїятъ: За наръжданіето на епархїитъ, обнародвана по прѣди. Системата, която Г. С. Д. Поповъ прѣдлагаше на общо критикуваніе, а слѣдователно и за въпрїиманіе по възможности въ управленіето на Екзархата, бѣше онѣзи, по която са управляватъ вельетитъ и на която единственната цѣль е: улесненіето на жителитъ, въ отношеніе на дѣлата имъ съ правителството. Ний незнаемъ до колко тѣзи система ще може да се въведе напълно и въ нашѣтъ екзархатъ, нѣ все пакъ мислимъ, че

ако се поведетъ по нея, ще се избѣгнатъ твърдѣ много мъжнотїи въ всяко отношеніе.

Както и да е, комисїята си свършила дѣлата и прѣдставила проекта си на събраніето. Спорядъ този проектъ, като се зима въ вниманіе положеніето на русенската епархїя и на митрополита и въ гражданско отношеніе, като въ цѣнтрѣтъ на Дунавскыя вѣляетъ, прѣдложило се Свищовъ, Никополь и Плевня да се присѣдинятъ на русенскы митрополїа, на която вѣличага отъ 13—14 хиляды възлизатъ на 27—28 и ще можѣтъ да отговарятъ на семейственитъ разности на митрополита, който друго-яче не може живѣвъ Руссе и всякога ще бѣде потъналъ въ дългове. Ний незнаемъ още да ли достопочтенното събраніе ще прїеме този проектъ на комисїятъ (*), съгласно съ когото да се прѣустроятъ и другы епархїи, каквото да се достигне до едно шо-годѣ изравненіе и по тоя начинъ населеніето да дава равно даждѣ; заштогъ иначе ще бѣде обидно за едни епархїи да даватъ по грошъ, а други по 3—4 и повече.

Колкото се касае до сѣдалището и прѣбываніето на Екзарха, то не може да бѣде друго, освѣнъ Цариградъ; заштогъ Фенеръ, че нѣма да припознае царскыя фирманъ, доказа се вече отъ много случаи които видѣхме и отъ постѣжкы и празнитъ претенциї на Григорїя VI, а да стане измѣненіе въ фермана, ний не можемъ да повѣрваме, когато имаме прѣдъ очи острѣитъ и бодритъ умъ на Н. В. Аали паша койго управлява толкось мѣдро сѣдбити на имперїята.

Тука се ражда единъ въпросъ който привлича даже и очюдва общето мнѣніе по възпъ, и който особено стои въ рѣшѣтъ на нашѣтъ достоуважаеми старци въ Орта-къой. Въпроса е за схизмѣтъ.

Всичкытъ грѣцкы вѣстници не се прѣстанаха да ни наричатъ схизматици, а ний стоимъ прѣдъ тѣхъ съ сѣгрѣшати рѣшѣ. Грѣцитъ иматъ всяко право въ това; заштогъ се изключеніе на изверзанитъ формално отъ Фенеръ владыци, другытъ макаръ и да не сѣ изверзани, тїи щомъ си дадохъ оставкытъ отъ патріаршїето, особено вѣздохъ въ редътъ на първытъ си събрѣтїа и Грѣцитъ ги прогласихъ за такыва. Прочее когато нашѣтъ прѣдставители ходихъ при патріарха, слѣдъ издаваніето на фермана, за да възвѣтъ въ споразумѣніе, опрѣдѣлено отъ самыя този фирманъ, духовныя началникъ на православїето въ Цариградъ не шешито да ги припознае за прѣдставители на Българскыя народъ и прочее, а отъ това се разумѣе спогоженіе между възпътъ и агнето не може да снѣне. Това когато бѣше тѣхъ, зашто нашѣтъ владыци неприбѣгнахъ до единственното сръдство за конечното ни отцѣленіе отъ тоя Фенеръ? Сирѣчь зашто не служихъ или съборно или частно единъ по единъ, на да се свършеше единъ пѣтъ за всегда, да се наръди по скоро устава, да се избере Екзарха и работата да си трѣгне въ пѣтъ?

Вѣстина нѣе не сме Богословци, за да разгѣдаме да ли тѣзи постѣжка е противоканоническа и осѣждителна отъ всичкытъ православны църквы, нѣ отъ друга страна, ний виждамы другы подобни постѣжки отъ странѣ на нашѣтъ старци, и не можемъ да си помислимъ, че служеніето е било противоканоническо. Нека се обяснятъ прѣдъ народа зашто не направихъ това, а напротивъ стоимъ въ Орта-къой да се гонятъ единъ другы, да си съставляватъ партїи, да се готвятъ отъ сега кой да земе екзаршескыя чинъ, и гонятъ гнила цѣль и да гонятъ славолубіе и първенство, а пѣкъ никакъ не шѣтъ да чюятъ, че хората отъ възпъ имъ са само прѣсмиватъ и имъ отдаватъ слѣдующытъ епитетъ: «Още коня не видѣли и си махатъ краката.» Свършете първо онова, което очаква отъ вази народа, на тогава правете що щете. Нѣ не тѣхъ, нашѣтъ старци въртахъ съчиненіето на проекта за уставъ една цѣла година, който се измѣни сега съвсѣмъ отъ прѣдставителити, макаръ че и да не стана спорядъ общото мнѣніе. Нека обаче прїемемъ че всинца сѣ работили и сѣ дошли до единъ резултатъ, нѣ съ вѣнчїо това ний невидѣаме дѣлото пѣлно свършено.

Въ замѣрашыя пѣтъ пѣлъешенъ брой на тукашныя вѣляетскы вѣстникъ Дунавъ, ний съ благодареніе видѣхме едно извѣстіе за дѣлата на

(*) Ний са научимъ че този проектъ на комисїята се прївлъ отъ народното ни събраніе, нѣ съ нѣкаквы измѣненїа.

прочюятъ комисїа, което было изчерпано изъ върѣнъ источникъ отъ Цариградъ. Това извѣстіе на тукашныя листъ обрадва всинца ни, нѣ въ сѣщото време не малко на очюди и отчаяныятъ онѣзи членъ на Македонїа, който — незнамъ какъ да кажѣ — не малко смути всинца ни, като видѣхме, че ний влизаме отъ ново въ хумотѣ на Фенеръ (*). Ний незнаемъ до колко сѣ истини свѣдѣніята на този вѣстникъ за днешното положение на въпроса; заштогъ нашѣтъ свѣдѣніа отъ столицата сѣ съвсѣмъ другы и прѣдставителити казва сѣщо онова, което видѣхме въ Дунавъ, а само устава бѣлъ останалъ да се свърше въ едно още засѣданіе, и шѣлъ вече да се поднесе на В. Портѣ за потвърденіе, макаръ че въпроситъ, които сѣ остави неразгѣдани още били, по отъ важнытъ, сирѣчь мнѣяемостѣта или пожизненостѣта на Екзарха, распорѣжданіето на епархїитъ и опрѣдѣленіето даждѣта и заплатитъ на Архїерентъ. Вѣстина въпроситъ сѣ важни, нѣ важно е и финанціалното положение на общинскытъ по възпъ каси, които обдържыватъ 30 души прѣдставители и до сега сѣ платили (три мѣсяци) 2700 лири, които, владыцѣтъ, види се не считатъ за нищо, че ги лесно печелятъ, и отъ другъ странѣ нито помислюватъ какъ се обдържатъ нашѣтъ учебны заведения въ отечеството. Слѣдователно ний обичаме да върваме, че нашѣтъ владыци, комисари и прѣдставители ще послѣшатъ вече да свършатъ работата и да даждѣтъ край на фенерскы интригы, които прѣйнахъ граници на всякъ умѣренность и непрѣставатъ да пѣлятъ колонитъ на вѣстницѣтъ съ най черни навѣсти и клѣвети противъ българскыя народъ и църквѣтъ му.

ИЗВОДИ ОТЪ ДОПИСКИТИ НА "ТУРЦИЯ."

САМОКОВЪ 2 Маїа. На 19-й прѣшедшѣго се почина и прѣсели отъ тоя свѣтъ въ вѣчностѣтъ съотечественикътъ ни отецъ Архимандритъ Хрисантъ Дойчиновичъ, комуто погребеніето стана славно съ присѣствїето на всички граждани живѣтъ у Кїевъ въ екатеринскои грѣцескы църкви; въ него време той е много количество гроша иживилъ по Българскити ученици, кои съврѣменно сѣ биле на наукѣ, както у Кїевъ, тѣхъ и по други мѣста въ Руссїѣ. Слѣдъ време по завѣсть фенерѣкъ! покойнїй бѣде прогнѣтъ (за свѣдѣтельство още стоѣтъ писмата, прѣдани отъ патріаршїята до св. Руски синодъ, понеже е дълга и широка исторїята му то за сеги сѣ прѣмѣчывамъ) прѣди десѣтъ години и тѣхъ си дойде въ отечеството Самоковъ, гдѣто принесе особита заслуга, като подари училищнѣтъ ни библиотикѣ съ 135 екземпляра книги отъ разни язици; сѣщо тѣхъ прѣди смъртъ отъ голѣмото си родолубіе не остави да не завѣщае на църквѣтъ ни одѣждити си, кои съ всичко сѣ цѣнятъ на 10,000 грошове. Покойнїятъ Архимандритъ, Г-не редакторе, бѣше единъ отъ мъченицитъ по църковнїа ни въпросъ, кой, горкый, бѣде честитъ да види благоволеніето на царското правителство за отцѣленіето на църковнѣтъ ни самостоятелность, отъ фенерскы патріаршїѣ. Дѣдо Архимандритъ понеже неумоимо са е трудилъ за нѣравственното и вещественното развитіе на народа си, то достойно е имѣто да му са запише съ златны буквы въ страницитъ на народнѣтъ ни исторїѣ. За това прочее умолявамъ отъ неговъ странѣ всички онѣзи неговы познати прїатели и вѣспытанници да му рекѣтъ: вѣчная му память; Богъ да го прости и упокои въ Царствоо небесное съ праведнытъ.

Тая зима бидохми честити съ врѣмято. Както казватъ такъва зимѣвъ нашѣтъ градъ да не е бивало отъ дванайсетъ години насамъ. Сега е по студено отъ зимаска. Мѣсото е много ефтино по причинѣ на хубавото зимъ, оката 40 пари нѣ има надѣжда и до 25 пары да стане; напротивъ пакъ брашното 55 пары окѣтъ. Кесатъ голѣмъ. Селата ни много страдатъ отъ прѣселницѣтъ черкезы. Училището ни за сега добръ отива, учителитъ си глѣдѣтъ работѣтъ, читалището ни рачешки напръднува то мѣни въ единъ годишъ и три мѣсяци чѣтырма прѣдседатели?! Долне-махаленското ни училище еше сѣ наръжда отъ по способничкити!! До пѣтъ по выше.

(*) Свѣдѣніята на посестримата ни сѣ лѣжливи отъ край до край, както ще докажатъ това самити дѣла, и нашити Българи не трѣбува да са стрѣскаютъ отъ таквы безосновни слухове. Р.

ЖЕЛЪЗНИКЪ 3 мая. Въ името на правдата ще кажѣмъ и нѣй нашето мнѣние върху дѣлата на читалището ни. Наистина то дѣлѣе държи важно мѣсто между гражданите ни, понеже са труди за развитието имъ и за достигане на цѣлта си; лани още то отвори недѣлно училище въ което са приематъ онези, които хич не знаятъ или малко знаятъ да прочитатъ. Отъ началото то броеше повече отъ сто и петдесетъ ученика, които рѣдовно го посещаваха нѣколко врѣме; нъ за жалостъ сега то нѣма повече отъ едната третина на горното число. Това, любезный читателю, мисля, че произлиза отъ нѣманіе на сръдство на бѣдните ученици, за купуване на потребните имъ книги; защото читалищното Братство, като поиска да прибере парите на раздадените имъ книги единъ по единъ липсаха. Ето недостатъка който трѣбува да са поправи; прочее нѣй покорно молимъ братството щото да ги снабдява безплатно съ потребните имъ книги за всегда, и за това като яви официално намѣреніето си, съки чисто Българинъ ще оцѣни високото му благородно дѣло, и за което ще му бѣде вѣчно признателенъ. Нѣма съмнѣние че ако надзирателството на това училище земе въ внимание напредъка му и прави изложение съки мѣсець на братството за нуждите му, нѣй мислимъ че въ растояніе на малко врѣме то ще има доста ученици, които рѣдовно да го посѣщаватъ. За сега нѣй ше свършимъ до тукъ за този прѣдметъ като изразимъ желаніе щото бѣседите които сѣж прѣкратиха по горни причини да са възстановятъ. Наистина за чуденіе сме нѣй Българите: на всѣко ново нѣщо сѣ стрѣлимъ нъ като овѣтхѣме оставами го. Тѣж стана съ бѣседити: въ началото имаме почти всѣка седмица нѣ малко слушатели, и ако тѣ са държаха до сега, тѣй доста щѣхъ да са ползуватъ отъ добри прочети. Жално ми е наистина и не можа да замѣля, Г-не Редакторе, защото въ врѣмето на бѣседите доста младежи побудени отъ горѣща любовь, събраха помежду си помощъ отъ 4 до 5 л. т. които отъ признателностъ на братството подариха ги на читалището. Дали нещаха и други подобни да посѣщаватъ този примѣръ на братствата си? Безъ съмнѣние, и тѣж единъ щѣха да са ползуютъ умствено а другите материално, което щеше да улесни и насърчи братството за да прѣска просвѣщеніе безгранично. И сега прѣди Великденъ то бѣше починало да държи сказки, които само двѣ седмици имамъ честъ да чуемъ; нъ както и да е то зима вече мѣрки щото да почне рѣдовно дѣлото, и за което са отрѣди комисія която ще има грижата си за пригледуваніето имъ. Нѣй обичамъ да върваме, Г-не редакторе, че този послѣдній цѣтъ читалищното братство не ще напусти дѣлото си и че ще удовлетвори напълно желаніята на гражданите ни. Азъ моля Бога дано вторий цѣтъ по съ благопріятности са явимъ прѣдъ читающата публика.

ДУПНИЦА 25 априля На 20 тѣй текущаго Нисимъ еврейна бакалникъ и Нисимъ другъ еврейнъ отишли за Кюстендилъ, помежду Шатрово и Козница на пѣте начекали ги двама арнаути и като ги обрали земали имъ и конѣте. Нисимъ като неискать да имъ отетѣни на злодѣяніето тѣй го скастрили по главата и рѣцѣте. Три раны по главата и четири на десната рѣка му наложили, другиятъ еврейнъ останалъ неповрѣденъ. Обирѣтъ освѣтъ конѣте, възлиза на 1500 гроша, злодѣйците не са уловени. Ресилевската черкова обрахатія дни. Обирѣтъ състои отъ черковни одежди и селски канѣла. Обирниците не са уловени.

ЦАРИГРАДЪ (Орта-кюй) 26 априля. Като прочетохъ въ брой 10-й отъ 24 апр. 1871. чи Силистренската епархія като испроводила прѣдставителъ, не е приготвила по напредъ сръдствата за издържаніето му, азъ бързамъ да извѣстѣя на читателити на вѣстникътъ ви, чи това може да сѣж ви казали лица, които не познаватъ отъ близо доброто расположение на великодушнѣжъ Силистренскѣ общинѣ, както и на цѣлата ѣ много численнѣжъ казѣ, които всякоги въ писмата си до мене сѣж са общавали и си общаватъ, чи сѣж каждѣрни да издържатъ своѣтъ си прѣдставителъ, както го изискватъ пуждѣти и достоѣнствѣта на посыланіето му. А ако сѣж казѣ нели малко въ испроважданіето пары, то не ще каже, чи тѣй сѣж нѣмали грижѣ за това, напротивъ тѣй извѣстѣватъ, чи първата имъ грижа е тѣж. А за увѣреніе на това подписвамъ са. С. Н. Доброплодийнѣжъ.

— прѣдставителъ отъ Силистренскѣжъ епархі

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ.

РУСИЯ. Пишатъ отъ Берлинъ на Журиналъ де Женевъ: Наистина човѣкъ бы казалъ че бѣдѣщето заварва голѣми вълненія на Руссія, по причина на панславизма. Новинити които ни идѣтъ отъ тѣжзи страна имѣтъ една твърдѣ важна черта. Ако разумѣвамъ добръ положеніето, едно дълбоко разлученіе е готово да са направи между московската партія и руската. Първата задава голѣмъ страхъ въ Берлинъ, нѣ за сега, нъ ако земе властѣта, то ще са види съ беспокойствіе, защото тѣжзи партія има въ програмата си протутіятъ панславизмъ. Тя работи сега да опрѣдѣли генералъ Игнатіева на канцеларіята или поне на министерството на външнити работи. Нъ като удвоява тѣж усилията си, вижда са че въ дворѣтъ са пропизнасятъ въ противенъ смисълъ. Тамъ не са двоумѣтъ да глѣдѣтъ панславизмъ за «смѣшна работа». Послѣднити сполуки на Германия и искренното ѣ сближеніе съ Австрія умалихъ, разумѣва са, панславизмътъ. Както и да е Германцити бѣхъ са урахадили отъ единъ голѣмъ страхъ, ако князь Горчаковъ, прѣдсѣдатель на славенскіятъ комитетъ, съчинителъ на брошурата Руссія и Германия, и самиятъ царъ (руски) които нещѣтъ ни да слушатъ за една война противъ три имперіи, надвѣятъ най сетѣ на тѣжзи партія.

АВСТРИЯ. На 23 того (н.) прѣдставителити отъ областити са прѣшли отъ императора съ сичкото тържество което е употребено въ подобно обстоятелство. Въ едно слово, което отправилъ къмъ тѣжзи прѣд-

триотизмътъ имъ за развързаніето на вътрешнити въпроси на страната и подтвърдилъ съ благодареніе изряднити сношенія които Австрія има съ другити сили.

ФРАНЦИЯ. Извѣстіята отъ Парижъ казватъ че войскити на правителството влѣзли въ градътъ. Бунтовницити турили огънъ на сичкити почти голѣми правителствени зданія. Улицити на Парижъ были пълни съ умрѣли хора. За да прѣсекѣтъ пожарѣтъ, тулумбаджин сѣж повикали по телеграфа отъ областити. Числото на пѣлницити възлиза на 20,000. Делеклюзъ, Пятъ, Кюзере и Раміе, които съставяхъ централнѣжъ комитетъ, сѣж хванали пѣлници. Явно е че тѣжзи вагабонти трѣбува да минѣтъ прѣзъ орѣжіето. Щетити отъ огънѣтъ сѣж огромни. Г. Тьеръ казва че виноватити ще са накажатъ немилостиво. Ендепандасъ Белжъ увѣрѣва че Кюзере и Домбровски поскали отъ Г. Тьера, първиятъ 10 милиона, вториятъ, половинъ милионъ франки за да му прѣдадѣтъ портити на Парижъ; нъ Г. Тьеръ отказалъ.

ИСПАНІЯ. Въ кортесити, републиканцити отъ единъ страна прѣдлагѣтъ прогласеніето на републиката, а, отъ друга, карлистити защищавѣтъ правата на Донъ Карло върху тронѣтъ. Двѣти партіи наедно искѣтъ сваленіето на царъ Амедея.

СЪРБИ. Ландвера са свивалъ сега за идѣщата недѣля за да земе участіе въ воинскити упражненія.

АМЕРИКА. Сената подписа трактата между прѣдставителити на Америка и Англія, касателно до Алабама.

ЧЕРНАГОРА. По слѣдствіе на конвенціи сключени между Австрія и Черногора, австрійскіятъ императоръ испратилъ разни декорация на князь Никола и на главнити му офицери. Князѣтъ былъ прѣлѣ

още едно писмо отъ князь Горчакова което го увѣрѣвало за интересѣтъ който ималъ къмъ Черногора.

СЪКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

— По царска заповѣдъ, Кирушъ ефенди, на прѣдъ муавининъ въ Нишъ, са опрѣдѣли прѣдсѣдатель на търговскіятъ съвѣтъ въ Руссе.

— Въ послѣдніятъ си брой, Македонія са мѣжи да отговори на единъ нашъ членъ като казва че «комисія» било еднозначително съ «спокоженіе» и «расправа». Това прилича на кинешка логика. Нѣй подканяни този вѣстникъ да бѣди за напредъ по серіозенъ, ако иска да го уважавамъ.

— Отъ нѣколко врѣме, Караманлити сѣж станали на кракъ за да искѣтъ за кесарійското сѣдѣлище Г. Клеовула а нѣ други. Много неприлични сцени станахъ на патриаршіята за тѣжзи работа по причина на упорството на патриархѣтъ. Както са вижда, този послѣдній ще отетѣни на желаніето на Караманлити, нъ когато не ще бѣде вече врѣме.

— Султана подари на Хюсеинъ Авни паша, министръ на войната, 3,000 кесии (една кесія има 500 гроша) въ знакъ на високата му благодарностъ.

— Миналіятъ вторникъ, празникътъ на нашити просвѣтителити и равноапостоли Кирила и Методія са тържествува съ обыкновеннѣжъ обрядъ въ столицата ни. Едно голѣмо множество Българи са бѣше стѣкло въ народната ни черкова на Фенеръ. Сичкити владыци тѣж както и прѣдставителити присѣтствувахъ на божественната служба. Н. Пр. Г. Иларионъ Ловчанскій приказа едно словце съобразно съ обстоятелството. Множеството са распрѣжѣна съ тѣй шепненіе: Майки, защо не служатъ още народнити ни владыци ???

— Извѣстѣватъ че вѣстникъ Свобода спрѣлъ. Нѣй бѣхми прѣдвидѣли тѣй спирање още прѣди една година. Вѣстници, таквись както Свобода, които искѣтъ да хранѣтъ публиката съ вѣтрѣ, нѣжѣтъ никакѣвъ резонъ за съществуваніе.

— Вчера една отъ бронянити фрегати отиди да прави упражненія въ бѣлото море.

— Петеръ Евендо, меклѣбѣ въ министерството на външнити работи, прѣи нишанъ Османіе, 4-й класъ.

— Пишатъ ни отъ Руссе: Новиятъ руски консулъ въ Руссе, Г. Машиннѣжъ, са вижда човѣкъ благороденъ и ученъ. Нъ не знаемъ защо той зе кѣщата на попъ Нила — духовнѣжъ началникъ въ Русчукъ — съ кирія и отъ арменскѣжъ махала са прѣнесе всрѣдъ българската. Нашитъ русчукли твърдѣ възнегодавахъ за тѣжзи постѣпка на протосингела, който види са като потѣналъ въ борчове отъ тѣжзи кѣща, припуди са да я даде на консултѣ за да са улесни. Твърдѣ добръ. Нъ не трѣбуваше ли свѣтъ му да излѣзе отъ тамъ? Г. Машиннѣжъ като човѣкъ християнинъ присѣтствува на божественнѣжъ службѣ по случай на празника на нашити просвѣтителити Кирила и Методія. Твърдѣ харло. Народѣтъ като трѣгна отъ църкѣжъ за училището съ пѣсни, всичкѣжъ чиновницити отъ консулатото, на чело съ Княжескаго, повлякохъ ся съ множеството и додохъ въ дѣвическото ни училище, хайде буну-да юдажмъ. Слѣдъ водосвѣщеніето, когато священникѣтъ рѣсѣхъ, чю са нечаянъ гласъ отъ една пушкѣж. Хората са смутихъ и до гдѣ са чюдяхъ що е това, грѣмна втора, третѣ, четвѣрта, та дору 21 като да са празнуваше въ Петербургъ празника на императора на всичкѣжъ Руси. При грѣмѣніето на първѣжъ, вторѣжъ пушкѣжъ жени, дѣца, момичета са изоплашихъ и хванахъ да викатъ отъ страхъ и да бѣгатъ. Нѣкои отъ младежитъ напомихъ на гавазина да не хвърля че не е прилично, нъ е срамота и тукъ не е Руссія, нѣй нѣмаме такѣва обичии и прочее, нъ той имъ отговори: мене никой не може да заповѣдва, азъ хвърлямъ по кефа си и пѣлеше пищова. Хората като видѣхъ тѣжзи мръсна постѣпка отидохъ си единъ по единъ и попъ Нилъ остана съ Г. Машинна, който ако и да не обѣрна внимание върху това, нъ нашѣжъ мнимъ духовенъ началникъ бѣше длѣженъ да кажи на Г. Консула да забрани гавазина си да не прави тѣж, че може да са случи нѣкоя пакостъ като грѣмеше посрѣдъ дѣца и на двора училищный. Кажете ми сега тѣжзи постѣпка на рускѣжъ гавазинѣ не компромитирова ли нашѣжъ градъ? Нъ градѣтъ не е кривъ; кривъ е попъ Нилъ, че не знае какво прави, а нѣй го държимъ още за общинскы прѣдсѣдатель! Нека сѣжди публиката за това.

Продава се по 20 лари

(Цариградъ, 15 Маѣ 1871.)

— Пришлѣ на отъ Туля съ лѣта отъ 23 априла слѣдующаго бѣго прѣвѣхъ единаѣ днѣсъ понедѣльникъ 17 маѣ:

Въ подвѣя на 18 априла вечерата часа по 2 1/2 печални избухна силѣнь пожаръ въ пѣната и опустоши 10 дюкена, отъ които бѣхъ 7 бѣгарски и 3 грѣцки. Стокити на повечето дюкени са извадижъ, нѣ трити туфафчійски дюкени, отъ които избухна огъня, изгорѣхъ чисто и съ стокити си и съ сичко.

Най достопочтениятъ ни учитель Г. Т. Икономовъ объяви завчера на общината оставката си и ще учителствува само до 1 маѣ. Съ неговото лишениѣ нашата община и нашето читалище ще изгубятъ доброто мѣсто, което на послѣднѣо врѣме само отъ него и чрезъ него сж спечелили между добрити бѣгарски градове.

— Нѣй незнайми причинити които сж рѣшили Г. Т. Икономова да са отѣгле отъ учителското поприще; нѣ както и да е туй отѣгленіѣ на Г. Икономова, който е единъ отъ най ученити наши учители, е една голѣма загуба за бѣгарското юношество. Р.

ТЕЛЕГРАФИЧЕСКИ ДЕПЕШИ.

Версайлъ 27 Маѣ. Магазинти на жельзніятъ нѣтъ отъ источна Франція са изгорихъ снощи. Палата на Лувръ не е бутнать, освѣнь библиотиката. Въ събраніѣто, Г-нъ Пикаръ извѣсти че генералъ Сисей занимава свѣжкятъ лѣвъ брѣгъ: генералити Дуе и Виной, слѣдъ призьманіѣто на Бастикъ, завладахъ селото Сентъ Антоанъ до прѣградата на Тронътъ (друго село). Генералити Клиппанъ и Ладмиро, слѣдъ привзьманіѣто на Шато-до са настанихъ въ Вилетъ при полити на Бутъ-Шомонъ: 60,000 души ще занимаютъ у-трѣ туй мѣсто, послѣднѣо прибѣжище на възстаніѣто.

Пантинъ (околнось на Парижъ) 27. Сраженіѣто откъмъ сѣверо-истокъ не е толкось силно както вчера. Версайлскити баттерія отъ табіята на улица Фландръ хвърлятъ слабо противъ баттеріити на бунтовницити върху Бутъ-Шомонъ. Црусцити забикалятъ оградата отъ твърдѣ близо. Операциити на Версайлцити сж много по полѣвки, и упорството на бунтовницити много по якоглаво отъ колкото са падѣвахъ. Борбата ще ся продължи още нѣколко дни както са вижда.

Версайлъ 28 Генералъ Ладмиро привзѣ вчера Бутъ-Шомонъ и Менилмонтанъ. Генералъ Виной привзѣ гробищата на Перъ Лашенъ: бунтовницити сж стѣгнати сега въ едно твърдѣ тѣсно пространство; многобройни плѣнници са уловихъ. Слухътъ че парижскитъ архіепископъ Г. Дарбой са отървалъ отъ рѣдѣти на бунтовницити е лъжливъ. Вървжтъ сега че архіепископътъ и други залоги прѣнесени на Рокетъ сж убили.

Версайлъ 28. Н. Пр. Г. Дарбой парижки архіепископъ са стрѣлна отъ бунтовницити. (Г. Дарбой бѣше единъ твърдѣ ученъ мжъ. Р.)

Версайлъ 28. Шестлегети и три залози са убихъ отъ бунтовницити въ сѣщото врѣме както и парижскитъ архіепископъ. (Нѣ са много стрѣхували щото и горкятъ нашъ съотечественикъ Г. Александръ офендъ Ексархъ, отъ когото не сме прѣвѣмани никакво писмо отъ единъ месецъ насамъ, нѣщо което ни очудва много да не бѣде и той въ туй число. Р.) Журналъ Офи сі е лъ извѣстява че Голѣната книга на общіятъ дългъ и консолидета оставени въ хазната са извадижъ. Генералъ Ладмири занима Бельвилъ. Делеклозъ са уби.

Версайлъ 28. Възстаніѣто са свърши въ Парижъ, дѣто пѣма вече никаква бунтовническа чета.

Парижъ 27. Зрѣлището което дава градътъ ни е страшно. До този чясъ 50 хиледи умрѣли са намѣрихъ въ понцити и къщити. Женити най много биятъ са едни други.

— Народното събраніѣ въ Ортакой свършило тѣзи недѣля органическитъ уставъ на Бѣгарската Ексархія. Този уставъ щѣлъ сега да са приведѣ на турски и да са подаде на В. Порта за потвърденіѣ. Колкото за сега, рѣченото събраніѣ съчинило такрирѣтъ за избираніѣто на Ексарха, и този такрирѣ щѣлъ да са поднесе днѣсъ на Великіятъ Визиръ. Нѣй върваме че Н. Высочество ще даде потрѣбната воля слѣдъ двѣ три недѣли, и ще влѣзжтъ тѣй черковнити ни работи въ единъ добръ рѣлъ.

— Въ едно отъ послѣднити си засѣданія, народното събраніѣ раздѣлило епархіити ни на три степени. Архіеренти отъ първостепеннити епархін, съставени отъ 40,000 вѣнцила, ще прѣвжжтъ една заплата отъ 72,000 гроша; архіеренти отъ второстепеннити, съставени отъ 25,000 вѣнцила, ще прѣвжжтъ една заплата отъ 52,000; а опѣзи отъ третестепеннити, съставени отъ 20,000 вѣнцила, ще прѣвжжтъ една заплата отъ 42,000. Туй расподѣленіѣ не ни сж вижда мѣдро и то трѣбува да са поправи до дѣе врѣме. Тѣзи заплати сж твърдѣ малки за владыцити ни.

— Министерството на мореплаваніѣто прѣвжжтъ дни отъ Америка близо до 1000 карабини отъ новата система.

КНИЖОВНО ИЗВѢСТІЕ.

Долоподписанный земамъ честь да извѣстя на сичкы Г-да учители и ученици, че учебникътъ, съ кого отъ давна врѣме ся занимавахъ, е вече готовъ да са тури подъ печатъ. Тоя учебникъ е Химія съставена парочно за ученицитъ и народътъ, по най новытъ съчиненія отъ тоя клонъ на наукѣтъ. Книгата е раздѣлена на двѣ части (въ единъ томъ): Часть I, Неорганическа Химія, и часть II, Органическа Химія. Ако на скоро ся събержтъ прилично число спомоществователи, книгата ще бѣде готова за 2-й иджій августъ. Тя ще стане отъ 15—18 печатны колы. Цѣната е една рубла.

Русчукъ 28 априля 1871. Д. Енчевъ.